

BENİM GÜZEL ÖLÜLERİM

ÖZLEM ERTAN

ROMAN

Özlem Ertan

Çocukluk ve ilk gençlik yılları, memleketi İzmir'de geçti. 2005 senesinde Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Protohistorya ve Önasya Arkeolojisi bölümünden mezun oldu ve akabinde İstanbul'a yerleşti. 2007'de Agos'ta başladığı gazetecilik hayatına Taraf gazetesinde devam etti. 2010-2016 arasında "Operatik" ve "Hayalhane" adlı köşelerinde opera ve klasik müzik başta olmak üzere kültür-sanat yazıları kaleme alan Ertan, şu an *Andante* ve *Paros* dergileri ile sanatindibi.com sitesinde kültür-sanat gazeteciliğine devam ediyor.

İlkokul yıllarından beri okumayı ve yazmayı hayatının ayrılmaz bir parçası olarak gören Özlem Ertan'ın öyküleri, aralarında *K*, *Gölge*, *Yabani* ve *Lemur*'un da olduğu çeşitli dergilerde yayımlandı. *Olympos Öyküleri* ve *Aşkın Karanlık Yüzü* adlı öykü derlemelerinde de yer alan yazarın ilk romanı *Âşık Kadınlar Denizhanesi* ise 2015'in Ocak ayında yayımlandı. İstanbul Boğazi'nda geçen, Türkiye'nin toplumsal gerçeklerinden beslenen ve fantastik kurgusuyla dikkat çeken roman, olumlu eleştiriler aldı. FABISAD (Fantazya ve Bilimkurgu Sanatları Derneği) üyesi olan Ertan, Türkiye'nin tarihinden, bugününden ve efsanelerinden beslenen fantastik öyküler ve romanlar yazmayı sürdürüyor.

Benim Güzel llerim
Özlem Ertan

Ithaki Yayınları - 1220

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Yayına Hazırlayan: *Selçuk Aylar*
Kapak Illstrasyonu: *Mehmet Greli*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mayıs 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-674-3

Sertifika No: 11407

© **zlem Ertan, 2017**

© **Ithaki, 2017**

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Őti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. NeŐe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
GümüŐsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İŐ Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Özlem Ertan

BENİM
GÜZEL
ÖLÜLERİM

ithaki

ithaki

i t h a k i

Mehmet Güreli, hayatımdaki en önemli insanlardan biri. 2008'in Eylül ayında, onunla birlikte kültür-sanat eki hazırlayan ekipte yer almamla birlikte, yaşama bakışım değişti, güzelleşti. O zamandan beri Mehmet Ağabey'den çok şey öğrendim ve hâlâ da öğreniyorum. Bir sohbetimiz sırasında, ikinci romanım için kapak görseli aradığımı söylediğimde "Ben çizerim" dediği ve kitabıma resmini armağan ettiği için Mehmet Güreli'ye sonsuz teşekkürler.

Tabii bir de bana her zaman destek olan annem Çiçek Ertan'a...
İkisi de iyi ki var.

*Acılarıyla birlikte
Anadolu topraklarına karışmış
tüm ölümlere...*

i t h a k i

BİR

SİDAR

Gözlerini sisli bir karanlığa açtı Sîdar. Akli günlerdir su yüzü görmemiş testiler kadar boştu. Hareket etmeye çalıştı, ama başaramadı. Kollarını, bacaklarını hissedebiliyor ama göremiyordu. “Neredeyim ben” diye fısıldadı kendi kendine. “Yoksa ölüp göğe yükseldim de bulutların içinde miyim? Bu sis neyin nesidir?”

Sîdar’ın çevresini kuşatan bulanık, puslu hava zehirli gazla doluydu sanki. Burnu, elleri, yüzü, güçlkle aralayabildiği gözleri ve vücudunun havayla temas eden her yeri yanıyordu.

Ne olmuştu? Neden sisten müteşekkil bir perde gerilmişti gözlerinin önüne? Peki, bu tuhaf yanık kokusu nereden çıkmıştı? Hatırlamıyordu Sîdar. Sakinleşip paramparça olmuş düşüncelerini bir araya getirmeye çalıştı. Tıpkı saat gecenin orta yerini geçip de sabaha doğru koşar adım ilerlediği hâlde uyuyamadığı zamanlarda olduğu gibi gözlerini kapatıp saymaya başladı içinden. “Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir...” Sayılar ilerliyor ama parça parça görüntüler birleşip anlamlı bir bütün meydana getirmiyordu.

On dokuz yıl evvel güneşin yakıp kavurduğu, dört tarafı dağlarla çevrili topraklarda doğan ve kadim ülkesinde ulu bir ağaç

gibi kök salan Sîdar, umutsuzluğun derin uçurumuna adım adım yaklaşıyordu.

“Belki de tüm bunlar kötü bir rüyadır, şimdi uyanıp kurtulurum,” düşüncesiyle kapadı ve tekrar açtı gözlerini. Bakışlarının önündeki engeli yeniden kaldırdığında hayal kırıklığı sert bir tokat gibi indi Sîdar’ın yüzüne. Yine sis, yine duman... Üstelik burnunu sızım sızım sızlatan koku da duruyordu yerli yerinde.

Sîdar cesurdu, güçlüydü ama korkuyordu yine de. Gitgide büyüyen korkunun Sîdar’ın aklını yutmaya hazırlanan bir karadeliğe dönüşmesi işten bile değildi. Sakinleşmek için gözlerini yeniden kapatmaya; etrafı sis ve bulutla sarılı değilmiş gibi davranmaya karar verdi. Kararını uygulayıp gözkapaklarını indirdikten sonra ise yorgunluğun kaya gibi üstüne çöktüğünü hissetti. Artık ne düşünebiliyor ne de üstüne sinen tuhaf yanık kokusunun kaynağını sorgulayabilecek gücü kendinde bulabiliyordu. Gözle görünmeyen güçlü bir yaratık onun ellerini, kollarını sımsıkı tutmuş bırakmıyordu sanki. O kadar hâlsizdi ki bedenini hareketsizliğe mahkûm eden güce direnmekten vazgeçti. Birkaç dakika sonra ise ölümün kollarına bıraktı kendini.

Ölümler Âlemi’nde ne sis vardı ne de bulut. Sîdar, uçsuz bucaksız bir düzlüğün ortasından geçen ışıltılı nehrin kıyıları boyunca ilerideki pamuk tarlalarına doğru yürüyordu. Serin rüzgârlar yüzüne dokundukça gülümsüyordu. Henüz ölü olduğunun farkında değildi. Rüya gördüğünü sanıyor ve gözlerinin önünde yeşil bir halı gibi uzanan tarlalara, ışığını nehrin sularına elmas parçaları gibi serpen güneşe bakıp gülümsüyordu. Hava güzeldi, güneş ise görkemli kırmızılığıyla gök kubbedeki tahtına kurulmuş olmasına rağmen yakıcı değildi. Koştı Sîdar, temiz havayı içine çeke çeke koştı.

“Kim bilir belki de dalları rüzgârda nazlı nazlı sallanan bir ağaç bulur ve gölgesine otururum,” diye düşündü. Rüyaların son-
suza dek sürmeyeceği tam da o an geldi aklına ve adımlarını hızlandırdı. Yürümüyor da kanat takmış uçuyordu sanki. Kıyılarını

adımladığı nehir öyle güzeldi ki ırmağın sihirli olduğu fikrine kapıldı. O koştukça nehir de koşuyordu. Güneş ışığının etkisiyle renkten renge giren suları, gözlerinin önünden hızla geçiyordu. Sîdar durdu ve suların aynasında kendi suretini gördü. Dalgalı, açık kumral saçlarının çevrelediği geniş yüzü, uzun boyu, badem biçimli iri gözleri ve ok gibi kirpikleriyle Mezopotamya'nın ölümsüz kahramanı Gılgamış'a benziyordu.

Küçük bir çocukken ağabeyi Azad'dan öğrenmişti bu Sümer kralının öyküsünü. Günün birinde iki kardeş bir ağaç gölgesine misafir olmuşlardı. İşte Azad, günün akşama döndüğü o vakitlerde anlatmıştı ona Gılgamış'ın hikâyesini. Sümer kralının çok sevdiği arkadaşı Enkidu ile çıktığı maceralı yolculukları, birlikte giriştikleri tehlikeli savaşları ve Enkidu'nun ölümünü...

Sîdar, Gılgamış'ın yiğit dostunun ölümüne çok üzülmüştü. En çok da Gılgamış'ın yalnızlığı, çaresizliği etkilemişti onu. Gılgamış, Enkidu'yu kaybettikten sonra ölümsüzlüğün sırrını bulmak için yollara düşmüş ama sarayına elleri boş dönmüştü. Ölümün kaçınılmaz olduğunu kabullenmişti sonunda.

Bu öyküyü ve Azad'ı her düşündüğünde olduğu gibi sessizce gözyaşı döktü. Bir yandan yanaklarının ıslandığını hissediyor, bir yandan da "Rüyalarda bile doluyor gözlerim," diye düşünüyordu. Gılgamış'ın gibi heybetli bedeniyle nehrin kıyısına çöküp suyun akışını izledi bir süre. Omzuna bir elin dokunduğunu fark eden Sîdar, arkasına dönüp de Azad'ı karşısında görünce sevinçli ve şaşkınlığı aynı anda yaşadı.

"Ağabey, kaç yıldır görmedim seni. Şimdi rüyadayım biliyorum ama rüyalarda da görmedim ki hiç. Vakitsiz ölümünden beri düşüncelerimden, anılarımdan bulup çıkarırım seni."

Kardeşinin sözlerini duyduktan sonra Azad'ın yüzündeki gülümseme eridi.

"Demek ki durumunun farkında değil. Ben hemen anlamıştım oysa ki," diye düşündü. Çehresine, zor bir durumla karşı karşıya gelmiş, ne yapacağını bilmez fanilere özgü, telaşlı, kararsız

bir ifade yerleşti. Sıdar'a gerçeği nasıl söyleyecekti? Lafı eğip bükmeden doğrudan konuya girmek mi daha iyi olurdu, yoksa...

"Hayırdır ağabey," dedi Sıdar.

"Düşünceli gördüm seni. Sanki bana bir şey söylemek istiyorsun da lafa nasıl gireceğine bir türlü karar veremiyormuşsun gibi. Rahatın yerindedir, değil mi ağabey? Sen sağlığında çok iyi bir insandın. Hiç kimseye kötü söz etmez, kalp kırmazdın. Eminim mekânın cennettir. Annem de hep dua eder senin için. Tabii ben de... Kardeşlerimiz, babamız, dayı ve amca çocukları da Allah'tan senin için hep merhamet diler.

Biliyor musun ağabey, seninle rüyamda karşılaşmadan evvel çok acayip işler geldi başıma. Yakıcı bir duman bulutunun içindeydim. Her tarafım yanıyordu. Ne gözümü açabiliyordum ne de hareket edebiliyordum. Üstüme çöken yorgunluk hissine karşı koymayı bıraktığımda gözlerim kapandı ve ben rüyaların dünyasına girdim. Şimdi aklım çok karışık. Acaba sisle, yakıcı dumanla çevrili olduğum zaman da rüyamın içinde miydim? Herhalde öyleydim, değil mi? Öncesine dair pek görüntü yok aklımda. O yakıcı hava nereden geldi de elimi kolumu bağladı acaba?"

Kardeşinin, dağ başlarında birike birike kaskatı kesilmiş kar tabakalarını bile eritmeye yetecek kadar sıcak gülümsemesine dalıp gitti Azad. "Bundan kaçış yok, hemen söylemeliyim ona gerçeği" diye düşünüyor ama bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Sonunda biraz zaman kazanıp lafa nasıl gireceğini belirlemek için "Gel biraz yürüyelim kardeşim," dedi. "Şu ilerideki ağaçların orada oturalım. Sana anlatacaklarım var."

Sıdar, başıyla ağabeyini onayladı ve iki genç adam Ölüler Âlemi'nin düzlüklerinde ilerlemeye başladı. Etrafa huzur verici bir sessizlik hâkimdi. Ulu bir ağacın altına oturduklarında kolunu kardeşinin omzuna attı Azad, sonra da yavaş yavaş dökülmeye başladı dudaklarından kelimeler.

"Kardeşim, sana anlatmak zor. Birazdan duyacaklarına ne tepki vereceğini bilmiyorum; elimden gelse susmayı yeğlerdim

ama konuşmak zorundayım. Sen de güçlü bir adam olacak ve beni dinleyeceksin, tamam mı?”

Sidar, “Tamam ağabey,” dedi ama kafası karışmıştı. “Zaten bana anlatacakların olmasaydı rüyama girmezdin. Merak ediyorum ağabey. Söyle, kulaklarımı sonuna kadar açtım dinliyorum.”

“Kardeşim, sen rüya görmüyorsun. Biz bir rüyanın içinde değiliz, ölüyüz.”

Güzel başını rüzgârın nefesine tutulmuş cılız dallar gibi bir sağa bir sola salladı Sidar. İnanamamanın havasını soludu bir süre. Azad, elbet duyuyordu kardeşinin ruhunda başlayan isyan fırtınalarının sesini. Ancak tüm fırtınaların eninde sonunda dineceğinin farkındaydı. Durmadı, ara vermeden konuşmaya devam etti.

“Üzülme kardeşim, sakın üzülme. Ölmek senin tahmin ettiğin kadar kötü bir şey değildir. Bak şu an konuşuyoruz, tıpkı canlı olduğumuz zamanlardaki gibi... Şu güzel nehrin pırl pırl sularına, güneşin şefkatli ışığıyla dokunduğu ağaçlara bak. Biz öldük ama farklı bir âlemde yaşamaya devam ediyoruz. Burası öyle kötü bir yer değildir. Yaşamda ne varsa burada da aynıısını, hatta belki daha güzelini bile bulabilirsin. Ayrıca birbirimize yeniden kavuştuğumuz için mutlu olmalısın. Geride bıraktıklarımız da bir gün buraya gelecekler ve kim bilir belki yeniden bir arada olacağız. Bedenim toprağa, suya karıştığı için memnunum ben.

Hatırlıyor musun? Hayattayken hep kuşlar kadar hür olmayı dilerdim. Bilirdim bunun gerçekleşmeyeceğini ama yine de hayal etmeden duramazdım. Ne dağlar ne de köyümüzün etrafını saran tehlikeli topraklar engelleyebilirdi beni o zaman. Şimdi hürüm. İstedğim yere korkmadan gidebiliyorum. Belli sınırların dışına çıkmamı yasaklayan insanlar ve ölüm tehdidi yok. Artık sen de benim gibisin. Yaşayacaksın, göreceksin, korkmadan yürüyüp gzeceksin bu âlemde.”

Sidar, daha fazla duramadı, sarıldı ağabeyine. Üstelik de korktuğu gibi boşluğu değil, adı gibi hür Azad’ın âşinası olduğu sıcaklığını kucakladı.

“Nasıl öldüğünü merak edersin, değil mi kardeşim. Şimdi anlatacağım sana. Yalnız şunu bil ki bundan çok daha önemli gerçekleri de aktaracağım. Bizden sonraki nesillerin, hatta belki bizden öncekilerin bile yaşamını değiştirebilir bu bilgiler.”

Sidar, kulağını dört açması, hiçbir ayrıntıyı kaçırmaması gerektiği düşüncesiyle gerildi ister istemez. Azad, durumu hemen anladı ve “Kardeşim,” dedi. “Sıkılacak bir şey yoktur. Çocukken sana Gılgamış ile Enkidu’nun öyküsünü anlattığımda nasıl rahat rahat dinlediysen, yine öyle ol. Hem unutma, Ölüler Âlemi’ndesin. Sözler değil akıllara girmek, duvarları bile deler burada.”

Kısa, her şeyin yolunda olduğunu anlamak için gerek duyduğu bir sessizliğin ardından kardeşine baktı ve konuşmaya başladı Azad.

“Benim gittiğim günü hatırlıyorsun değil mi Sîdar? Güzel bir bahar sabahıydı. Her zamanki gibi köyde ne kadar koyun, kuzu varsa takmıştım peşime, otlaklara doğru gidiyordum. Çobanlık etmeyi oldum olası sevdiğimi düşünüyordum. Kuzular otlarken sen çayıra uzanır semaya dalarsın, Habire hayaller kurarsın. Güzeldir yani çobanlık. Doğayla iç içe ve özgür olmak... O gün, öldüğüm gün yani, annelerimizden, komşularımızdan dinlediğim ejderhaları ilk kez yakından gördüm.

Sürüyü otlatmışım, hayvanların karnı bir güzel otla dolmuş, saat de akşama doğru geliyor. Hâliyle ben de köye doğru yola çıktım. Tepelerin üzerinde dolana dolana gidiyorum. Bir anda kanat seslerini duydum. Önce mana veremedim. Bu arada ses de gitgide yaklaşıyor ve güçleniyor. Sanki yüzlerce köylü kadın evlerinin damına çıkmış çarşaflarını silkeliyor, öyle bir ses yani. Kafamı kaldırıncı onları gördüm. Önce çok yukarıdaydılar, ejderha olduklarını anlamadım. Ama bildiğimiz kuşlardan sayılamayacakları da belli. Onlarcası hızla alçalıyordu. Sonra koca gövdeleri ve kanatlarıyla yaklaştılar. Açtılar ağızlarını, serbest bıraktılar içlerindeki ateşi. Ölmeden önce, yanan etimin kokusunu

duydum Sîdar. Bir de ejderha nefesinin etrafı toza dumana boğduğunu gördüm. Ruhum bedenimi terk ettikten sonra ejderha aleviyle ölen başkaları da olduğunu fark ettim. Bizim köyden iki saat uzaklıkta başka bir köy vardı ya, hatırlar mısın? Onu içindeki herkesle ve her şeyle birlikte yakmıştı canavarlar. Ölüp de buraya geldikten sonra köylülerin kömüre kesmiş ölü bedenlerini gördüm kardeşim. Ejderhalar ne kadar acımasızlar...”

Ağabeyini dinlerken ürkütücü bir düşünce geldi Sîdar’ın aklına. Kendini Ölüler Âlemi’nde bulmadan evvel gözlerini açtığı sisli karanlığı ve etrafını saran keskin kokuyu anımsadı. “Yoksa beni de ejderhaların kükürt kokulu alevleri mi öldürdü?”

“Kardeşim, sen de ejderhaları gördün, evet. Biraz önce suda kendi yansımana bakarken fark etmedin mi alnındaki yanık izini? Ejderha alevi değmiş senin tenine. Ah Sîdar, onları görüp de sağ kalan insan çok azdır ve sen de onlardan biri değilsin. Ben, buraya geldiğim anda ölü olduğumu fark etmiştim. Senin de hemen anlayacağını düşündüm. Ama herkes aynı olmuyor demek ki. Neyse, sana gerçeği anlatmak düşündüğümden daha kolay oldu. Ne bileyim belki de ben gözümde büyüttüm. İnsanın gencecik kardeşine sen ölüsün demesi kolay değildir neticede.”

Azad, sürekli konuşması gerektiğini düşünüyordu. Sîdar’a şaşkınlığın perdelediği acısını unutturmanın başka bir yolunu göremiyordu. Aslında anlatması gereken çok şey de vardı ama lafa nereden başlayacağını düşünmekten bir türlü asıl konuya girmiyordu. Sonunda “Ah be Azad,” diye düşündü kendi kendine. “Olan olmuş, ölen ölmüş, neden korkarsın artık? Yapacak bunca şey varsa ve hepsi de zavallı Sîdar’ımın sorumluluğundaysa konuş gitsin. Ağzına nasıl gelirse anlat.”

Bu sırada Sîdar, tepesinde nazlı nazlı salınan ağaç dallarına bakıyor ama onları görmüyordu bile. Ölü olduğu gerçeğiyle başa çıkmaya çalışan zihni, kendini tüm görüntülere kapatmıştı. Bir ara annesi, babası, kardeşleri düştü aklına. Ailesini en son ne zaman gördüğünü, onların da kendisi gibi Ölüler Âlemi’nde olup

olmadığını hatırlamaya gayret etti. Biraz düşündükten sonra, ejderhalarla karşılaşmasından saatler önce onları şehirdeki amcasının yanına yolcu ettiğini anımsayıp rahatladı. Ejderhalar şehirlerin üzerinde nadiren uçar, oralara kadar gitseler bile bu göz önündeki kalabalık yerleşim yerlerinde içlerindeki ateşi insanların üstüne kolay kolay kuzmazlardı. Hayattaki yakınları şimdilik güvendedi.

Sidar, “Kim bilir, belki de sonsuza dek Ölümler Âlemi’nde gezip dolaşmak güzel olacak,” diye düşündü. Hayata dair bildikleri ise haksızlığa uğramışlık duygusu içinde debelenmesine neden oluyordu. Sonunda dayanamadı ve konuyu ağabeyine açtı.

“Azad Ağabey...”

“Söyle kardeşim. Aklına takılan, canını sıkan bir şeyler var, farkındayım. Senin de benim gibi ölü olduğun gerçeğinin dışında bir şeyler var.”

“Evet var. Artık yaşamıyorum ama haksızlıklar şimdi eskisinden de çok üzüyor beni. Korku çocukluk arkadaşımızdı bizim. Annemizden ejderhaların ve kötü adamların öldürdüğü insanların öykülerini dinledik. Bir de ailemizin yaşadığı köyü yakanların, bizi evsiz barksız bırakanların hikâyelerini... Onlar yüzünden bizim de büyüklerimizin göç ettiği ot bitmeyen, verimsiz topraklarda doğduk. Açtık, yoksulduk, korkuyorduk. Bizim ne günahımız vardı Azad Ağabey? Ejderhaların bizimle ne alıp veremediği var ki tepemize ateşler yağdırıyorlar? Şimdi biz gittik, ama bu bitmeyecek. Onlar o devasa gövdeleriyle köylerin üstünde uçmaya ve halkımızın üstüne ateş saçmaya devam edecek. Neden ama? Biz onlara zarar vermedik ki? İstesek de bunu yapamayız. Bizim onlarca katımız cüsseleri, onlara hızlı uçuş kabiliyeti kazandıran kocaman kanatları, hiç sönmeyen ateşlere hükmeden ağızları var. Nerede yaşadıklarını, ne yiyip içtiklerini bile bilmeyiz. Bizimle ne dertleri var?”

Azad, gülümsedi.

“Ben de tam bu konular hakkında konuşacaktım seninle kar-

deşim. Lafa nasıl gireyim diye düşünüyordum. Zira çok fazla zamanımız yoktur. Ejderhaların neden böyle davrandığını bilen tek bir kişi vardır.”

“O her şeyi bilen kişi de ölü müdür ağabey?”

“Yok kardeşim ölü değildir. O, ölümü, yaşamı, ejderhaları, bizleri, köyümüzü, âlemleri yaratan insandır. Yazarımız yani.”

“Zaten aklım karışmıştı. Şimdi hepten birbirine girdi her şey. Yazarımız derken kimi kastadersin? Allah’ı mı anlatmaya çalışırsın? Eğer öyleyse Allah’ın her şeyi bilmesinde şaşılacak bir şey yoktur ağabey.”

“Yok kardeşim. Tam olarak öyle değil. Şimdi sen sorularını biraz ertele ve beni dinle. Mümkün olduğu kadar açık anlatacağım sana. Çünkü hakikaten fazla vaktimiz yoktur ve senin önemli görevlerin vardır.”

“Ne görevi ağabey? Hani ölmüştüm ben.”

“Kardeşim dinle. Kurbanın olayım lafımı bölme. Ölüm, yaşayanların varlığından dahi haberdar olmadığı sırların kapısını açan bir haberci gibidir. Sen de anlayacaksın bunu. Hem de çok çabuk anlayacaksın. Çünkü ben yaşayanların arasından ayrıldığım da bana hayatın ve âlemlerin gizemlerinden söz edecek kimseyi bulamadım. Her ne öğrendiysem buraya geldikten çok sonra öğrendim. Sen benden daha şanslısın ki gelir gelmez benimle karşılaştın. Gerçeği araman gerekmeyecek, ben sana her ne biliyorsam anlatacağım.

Bizim hayatımızı yazan biri var kardeşim. Onun yazdıklarını yaşıyoruz. Ancak bu yazar, yarattığı karakterlerin çektiği acıları umursamıyor. O yüzden sen, ben ve ücra köylerde yaşayan halkımızın büyük bir kısmı ejderhaların alevleriyle can vermiştir. Ejderhalar neden acımasız sorusunun cevabını o dev yaratıklar da bilmez. Sadece kendileri için yazılanları yaparlar. Nelere yol açtıkları üzerinde düşünmezler bile. Burada birçok insanla tanıştım. Onların öykülerini dinledim ve kendi hikâyemi anlattım her birine.

Bunlar arasında biri var ki dinlemeden bilir. Çünkü bilgedir. Hayattayken de öyleymiş. Bir de Ölüler Âlemi'nde çok uzun zaman geçirmiş. Bu kişinin adı Garabed'dir. Biz ona Bilge Adam Garabed deriz. Şimdi sana anlatacaklarımı ondan öğrendim.

Aslında hepimiz bir öykünün kahramanlarıyız kardeşim. Bizi yazan ise uzaklarda, gökyüzünün bizim kolay kolay erişemeyeceğimiz kadar yüksek kısımlarında yaşıyor. Onun halkımızı neden açlığa, adını kimsenin bilmediği köylerde ve verimsiz topraklarda yaşamaya mecbur ettiğini bilmiyorum. Sanırım yazdıklarının gerçekten yaşadığının, nefes alıp verdiğinin, acı çektiğinin, sorguladığının farkında değil. Bunu ona anlatmak gerek kardeşim. Bu görev senindir.”

“Bana vereceğin her vazife başım gözüm üstüne ağabey. Ancak bir şey sormak isterim, müsaade var mıdır?”

“Buyur kardeşim.”

“Bu görev neden başkasının değil de benimdir?”

“Kardeşim, insan öldükten sonra âlemlerin sırlarına öyle hemen vâkıf olamıyor. Şimdi burada kilit noktası şudur: Bir ölü, ancak bedeni toprağa verilene kadar geçen süre içinde yazara ulaşabilir. Cansız bedenın gömüldükten sonra mümkün değil yazara gidemezsin. Sonsuza dek ölülere ayrılmış âlemlerde yaşamak zorunda kalırsın. Yazar ise yaşayanların dünyasındadır.

Ne zaman ki senin gökyüzünden süzüle süzüle Ölüler Âlemi'ne indiğini gördüm içim kan ağladı. Yanına gelirken ise senin yazara gidebileceğin gerçeği tohumun toprakla buluşması gibi düştü aklıma. Biz öldük ve burada iyi olacağız. Ancak geride bıraktığımız âlemde adaletin sağlanması ve geleceğin kötü olması lazım. Birileri ejderhaların zulmünü durdurmalı ki geride kalan yakınlarımızı acı çekmesin. İnsanlar orada da buradaki kadar özgür olsunlar.

Bunları yazarla konuşmalı ve ondan adalet talep etmelisin. Sen yeni öldün, daha vaktin var. Ama kesinlikle zamanını çarçur etmeyesin. Halkımızın, bizden sonrakilerin daha iyi bir haya-

tı olması senin elindedir. Yapabileceğin her ne varsa yapacaksın. Sana güveniyorum. Evvela Bilge Adam Garabed'e ulaşmalısın. Ona benim adımlı ver ve yazarı bulmak için hâlâ zaman olduğunu söyle. Yüz küsur yıldan beri ölüdür Garabed. Ejderhaların bize reva gördüğünden çok daha beter acılar çekmiş, yakınlarının ölümüne tanıklık etmiştir.”

“Kim öldürdü ki Bilge Adam Garabed'in ailesini? Ben nasıl bulacağım onu?”

“Yüreği ejderhalarinki kadar kara bir büyücü öldürdü Sıdar. Bunları belki karşılaştığında o anlatır sana. Bak kardeşim, şimdi nehir kıyısı boyunca kuzeye yürü. Başka bir yola sakın ola ki sapmayasın, hep kuzeye doğru ilerleyesin. Ta ki Garabed'i bulana dek. Onu hemen tanıyacaksın. Uzun, siyah, bol bir cübbe giyer. Elinde de bir değnek tutar. Güleç yüzlü bir adamdır. Duduk dediği üflemeli bir müzik aleti vardır, onu çalar. O üfledikçe öyle hüzünlü ezgiler dökülür ki o küçük enstrümanın deliklerinden, ölü gözlerinin yaşlarla dolmasına engel olamazsın. O sana bize bu kötü kaderi yazan yazara nasıl ulaşacağını ve onu hâlâ yaşayanlar için daha güzel bir dünya yaratmak konusunda nasıl ikna edeceğini anlatacak.

Bilge Adam Garabed'in ölümüne neden olan büyücülerin de cezalandırılması lazım. Eğer adalet yerine getirilirse en azından bundan sonra kimse kimseye öyle kolay kolay kötülük yapamaz.

Ejderhaların ve dünyadaki diğer kötü güçlerin bir sonraki saldırısından evvel yazarı uyarmalısın. Yoksa halkımız acılar içinde can verebilir. Acele et kardeşim. Unutma, ejderhalar aniden gelir.”

Sıdar, Azad'a sınıksık sarıldı ve sonra da verdiği sözü yerine getirmek için yollara düştü.